

POMPILIU DUMITRESCU

TRĂIASCĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

AUGUST

urzi

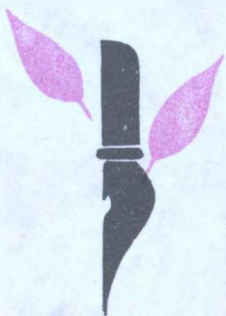
ANUL XVIII • Nr. 15 • 20 AUGUST 1966 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

TUDOR MUȘATESCU

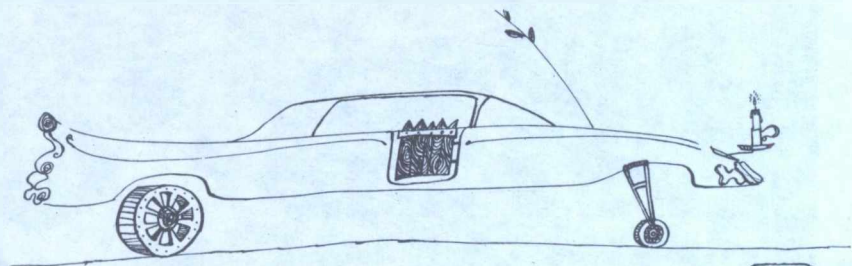
OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Constatările unei frunze

- Decît să frunzărești cărțile, mai bine citește pădurile.
- Frunza e mama, nu «muma» pădurii.
- Secretele frunzelor se foșnesc la ureche.
- Una singură a fost de ajuns ca să ne facă tot neamul de rîs: frunza de viță.
- Cîntărețul din frunză este ghitara electronică a codrilor.
- Cine taie frunză la cîini e, de obicei, de familie mare
- Frunzele de laur cresc numai pentru anumite frunți.
- Cînd îți dă vîntul cu cotul, Îți face pămîntul cu ochiul.
- Și varza are frunze. Dar pentru sarmale.
- Toate frunzele mor de gălbî-nare.
- Corul oficial al frunzelor se numește freamăt.
- Ehe! Cîți poeți nu s-au ridicat din «căderile» noastre!
- Vai de oamenii care ne iau piinea de la gură ca să țină umbră pămîntului.
- Dacă nouă ni se mai spune și «foi», de ce nu li se spune și altora «frunze de plăcintă»?
- Primele frunze verzi te fac să vezi viața în roz.
- Să nu zici în fața mea «toamnă» că pic moartă imediat.
- Filele din cartea vieții noastre sînt cloro-file.

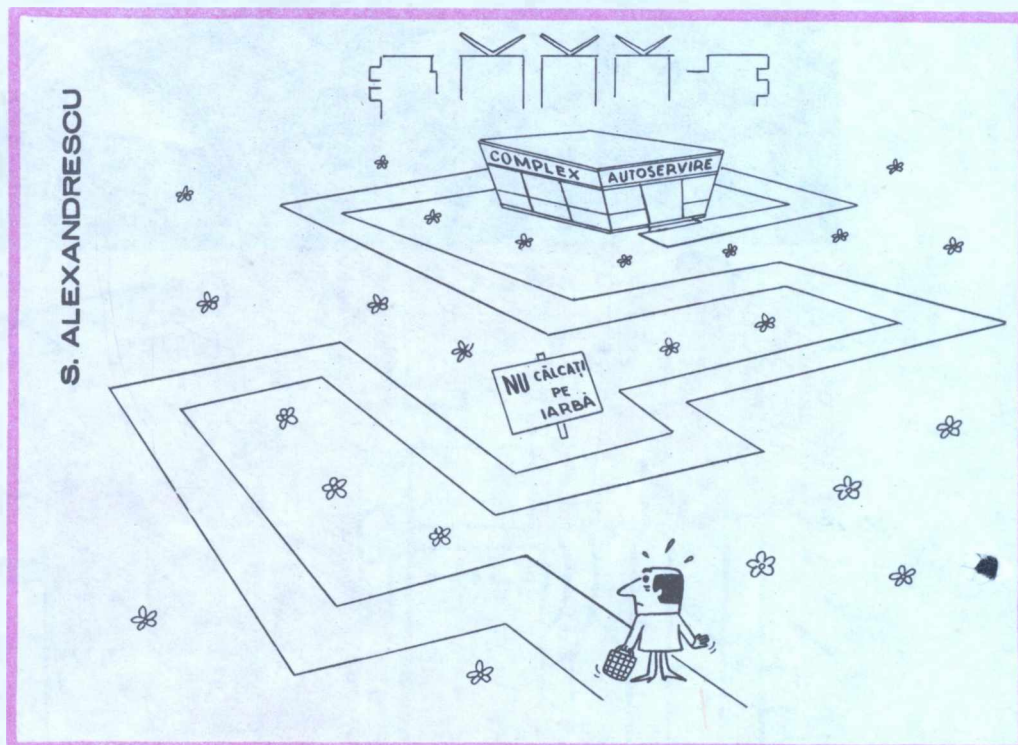

LIPSA PIESELOR DE SCHIMB

DAN HAYON

— Și dacă lumînarea vi se termină în termenul de garanție, veniți și v-o schimb...

S. ALEXANDRESCU

«SISTEMATIZARE»

UMORIȘTI FĂRĂ VOIE

CÎND SE AUDE!

E MAI BINE

de SADI RUDEANU

Onorați cititori, noi cei de la «Urzica» sîntem de invidiat. Au inceput unii tovarăși să scrie pentru noi. Noi n-avem decît să copiem ce scriu ei și gata hazul. Pe scurt: la «Condică de sugestii a Urzicii» a apărut un desen în care criticăm faptul că în restaurantul Gării de Nord nu există un difuzor care să anunțe plecările și sosirile trenurilor.

Direcția regională C.F.R. București ne răspunde, sub semnătura tovarășului director regional adjunct Poenaru, cu adresa nr. 6/967 din 1966:

«Difuzoarele pentru avizarea publicului călător din restaurantul Lido, situat în stația București Nord au fost demontate în anul 1964, la cererea conducerii T.A.P.L.-Lido, pentru următoarele motive:

«Consumatorii nu sînt în totalitate călători.»

Observați mai întîi, chiar în prima frază a adresei, cei ce ne răspund scriu ei înșiși: «difuzoarele pentru avizarea publicului «călători». Iar la punctul unu, ca prim motiv: «consumatorii nu sînt toți călători».

Deci, decît să-i deranjăm cu difuzorul pe consumatorii necălători, care ar putea bea bere și în altă parte, mai bine să-i lăsăm să piardă trenul pe consumatorii călători.

Dar să vedem motivul numărul doi:

«In orele de aglomerație, megatoanele trebuiau să aibă o intensitate mare, deoarece, prin zgomotul produs de veselă, cît și de discuțiile din restaurant, nu se auzea nimic.»

La care se poate răspunde: Ei și? Trebuiau să aibă o intensitate

Instantanee

PRINTR-O FEREAȘTRĂ

*Praf, scaieși și așchii de
Cărămidă...*

Împrejur

*Zidul apără — (de ce?) —
Un dreptunghi dintr-un contur.*

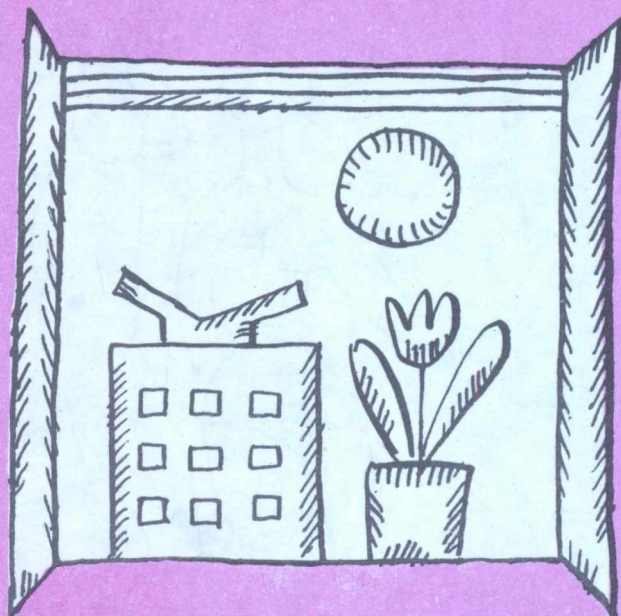
*Strofa doua-i tot cu praf
Da-n pătratul de răcoare
Cărămizile stau vraf
Pentru schele viitoare.*

*Proaspăt, crem, clipind din geamuri,
Totu-i gata: un calup
S-a ivit prin flori și ramuri
Plin și vesel ca un stup;*

*Și i-au înflorit peștrițe
Glastrele de pe balcoane.
Sar copile cu codițe
Peste linii de șotroane.*

*Strofa cinci din sirmă scoate
Peste cubicul decor,
Drepte sau încovoiate
Teuri de televizor.*

*Și-ntr-o bună dimineață
Sub prismaticul gigant
Își cer dreptul la viață
Trei Fiaturi și un Trabant.*

mare. Păi să aibă. Decît să se audă vesela, mai bine să aud eu cînd îmi leacă trenul.

Și iată punctul trei:

«24 de ore sînt 150 de trenuri care se anunță, inclusiv o serie întreagă de reguli pentru călătorie sau de protecție a muncii, care nu interesează consumatorii și toate aceste anunțuri produc greutate în buna funcționare a localului.»

Se pare, în primul rînd, că se omite faptul că ne aflăm în restaurantul gării, deci consumatorii călători nu se pot simți deranjați de orice anunțuri C.F.R. Asta la punctul unu. La punctul doi, ce înseamnă «greutăți în buna funcționare a localului»? Că nu se aude bine: «Mie, trei mici bere»? Ce primează aici, interesele T.A.P.L.-ului sau ale C.F.R.-ului, are nevoie să aibă grijă de călători? Și pe urmă, la punctul trei, e adeărat că dacă stai să ascuți anunțuri pentru 150 de trenuri e mult. Dar se pare că în restaurantul gării omul vine între două trenuri. Cine stă timp de 150 de trenuri, deci 24 de ore, îl privește. Ar putea să stea în orice alt restaurant. Dar dacă vine el și stă aici înseamnă că are el ticul sta: mere cu anunțuri.

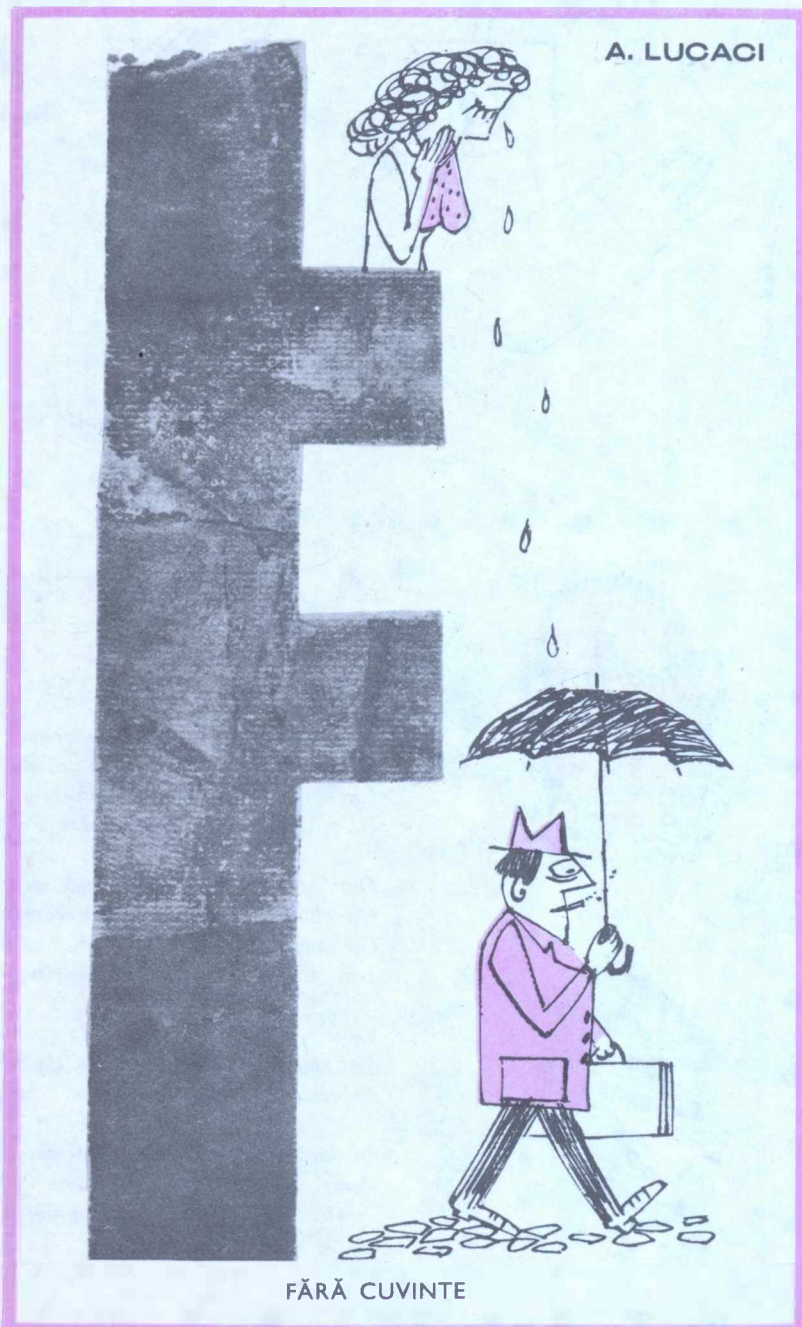
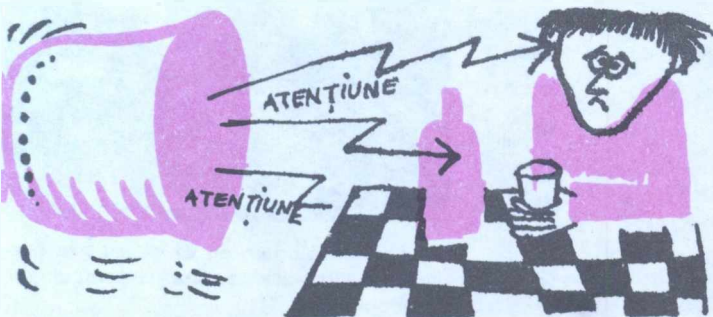
În final, adresa menționează că «în incinta restaurantului există fișat mersul trenurilor». Just. Dar mersul trenurilor este afișat și în incinta gării, de ce mai e nevoie de difuzor în gară?

Deci se pare că totuși difuzorul este mult mai eficient decît un panou. Și atunci, dragi tovarăși, de ce să-i lipsim pe călători de progresele tehnicii pentru o fleică în singe?

În finalul finalului, adresa mai menționează că în incinta restaurantului se află și un ceas electric.

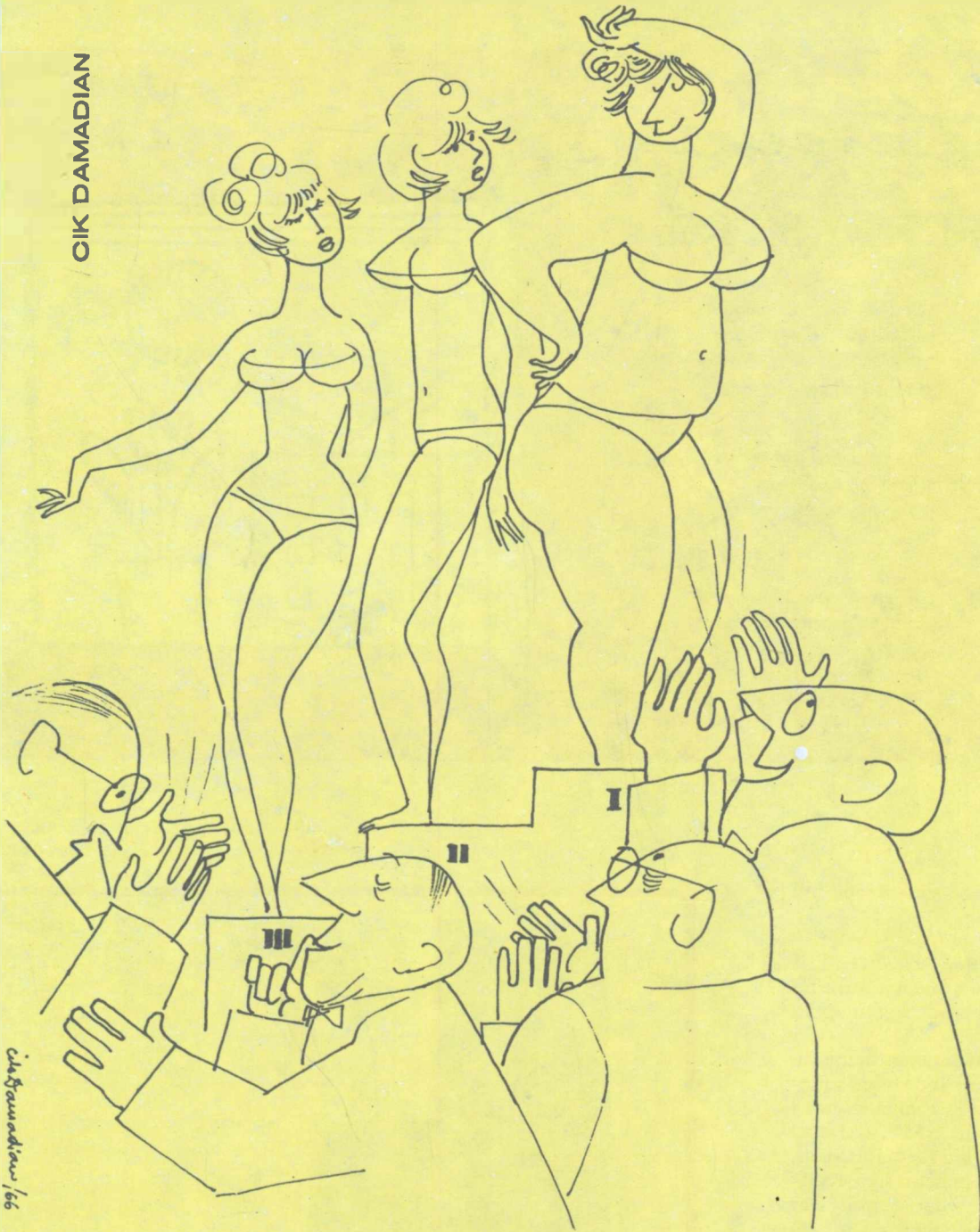
Bun. Ceas electric. Îmi spune cînd pleacă sau cînd vine trenul? Nu. Îmi spune ce-mi spune și ceasul meu, numai că ăsta mi-o spune electric. Și atunci ce are a face el cu difuzorul? De ce trebuia menționat sta în adresă? Că dacă-i așa, se putea menționa că în incinta restaurantului se află și ospătari. N-au legătură cu difuzorul, dar se află în întă? Se află.

Tovarășe director regional adjunct Poenaru, zău sînt necesare lifuzoarele. Că acolo e gară. Și omul de acolo e călător. Și cu ce vrea să plece el de acolo e tren. Și cine mi-e drag mă așteaptă, dar trenul nu. Este?

FĂRĂ CUVINTE

CIK DAMADIAN

— ... O nepoată are omul!

PETRU VINTILĂ

Ah,

Dumneavoastră luați de la chioșc ziar și revistele preferate, le citiți în Cișmigiu și în tramvai, dar habar n-aveți ce înseamnă un șpalt sau ironia năbădăioasă a unei eror de corectură, scăpată din condeiul fugac al redactorului de serviciu, redactor care, în micul univers de vingalace, zațuri și caland se numește, uneori atît de nepotrivit: «c limpede».

Într-o zi, cînd lucram la «Lucefărul» eram de jurnă la tipografie, mi-a scăpat această grațioasă enormitate: în loc de «r mantismul tinerei generații de poeți», a apărut «reumatismul tinerei generații de poeți».

În anul cît am stat în Dobrogea, la ziar «Dobrogea Nouă», ca un dar de ziua mea onomastică, făcut de colegii mei din «secția agrară», mă trezesc cu următoarea știră: «Mecanizatorul Petru Vintilă de la G.A.S... a recoltat într-o singură zi, cu combina sa 25 000 kg de grîu».

Vă închipuiți ce haz s-a iscat în redacția tomană de această performanță, care nu făcea dintr-odată celebru de la Costinești pînă la Tulcea!

Într-o zi, mai anii trecuți, înainte de a pleca în concediu la mare, mă abat pe «Flacăra» să las un reportaj. Între altele, în mărturisesc pasiunea de a colecționa cărți poștale ilustrate. Ei bine, plec la Eforie și cînd mă întorc acasă, după trei săptămîni găsesc în fața ușii un uriaș maldăr de ilustrate. Erau, numărate atent, peste trei mii de ilustrate.

Ce-mi făcuseră colegii de la «Flacăra»? Mi-au dat în revistă adresa și numele pentru schimb de ilustrate. În viața mea n-am răspuns prin poștă la atîtea salutări ilustrate. Dar m-am și vindecat repede de pasiunea copilărească și costisitoare a ilustratelor. Zău, nic îmi aducea poștașul cite 50, ba chiar și mai multe. Abia răzbind cu răspunsul, n

AMINTIRI FILOZOFICE

Mi-aduc amînte cum că pe vremea lui Zenon
Gustam înțelepciunea subtilului maestru
Ca ucenic, cînd zilnic îl însoțeam pedestru
Pe străzile-nsorite ducînd spre Parthenon.

Dar într-o zi se prinse de noi un istrion
Cu glume triviale și spiritul campestru
Cu anecdote proaste încît orice terestru
I-ar fi zdrobit spinarea în ritmuri de baston.

Cu vocea liniștită și gesturile calme
Îmi spuse filozofului: «Te rog, dă-mi patru palme
Puternice și pline ca să n-aud o lună».

Și după ce «comanda» i-a fost executată
Zenon bătrînul stoic m-a lămurit pe dată:
— «Decît o glumă proastă mai bine-o palmă bună».

MIRCEA PAVELESCU

N. CORNELIU

— Dacă știam eu că tătucu are pretenții în vacanță, îmi făceam singure problemele.

Cik Damadian / 66

Redactorii!

adeam că farsa celor de la «Flacăra» se trivea grozav de bine (pentru mine) cu stihul lui Urmuz:

*De vrei cu toții în timpul nopții un somn
în tihnă să gustați
Nu faceți schimb de ilustrate cu cel primar
din Cîrligați.*

trenul pornește, mai stăm ce stăm la taclale și la miezul nopții ne culcăm: eu în patul de jos, Maria Arsene în patul de sus. Am dormit preț de vreo oră, când, pe neașteptate auzim ciocănituri insistente în ușă.

— Cine-i? întreb eu somnoros.
— Controlul! răspunde glasul de pe culoar.
— Și ce doriți? Biletele sînt la însoțitorul de vagon!
— Vă rog să deschideți. Trebuie să efectuez controlul.

Deschid. Maria Arsene continuă să doarmă cu fața la perete. I se vedea numai părul bogat și alb ca un caier de lînă răvășit pe pernă. Controlorul mă întreabă:

— Sinteți rude apropiate?
— Aș, de unde! Sintem colegi de redacție.
— Și dormiți împreună?
— Păi dacă am plecat împreună pe teren!
— Ce vîrstă are?
— Vreo patruzeci de ani...
— Și dumneata?
— Douăzeci și șase.
— Sînt nevoit s-o trezesc. Trebuie s-o mutăm în altă cușetă. Noroc că avem o cușetă complet liberă.

— Dar de ce? Aici nu doarme bine?
— Nu mai insistați, tovarășe. Să fiți fericit că nu închei un proces-verbal.
— Dar pentru ce, păcatele mele?

În clipa aceea se trezește și Maria Arsene. Își pune ochelarii pe nas și se întoarce cu fața sa nerasă spre controlor. Acesta, stupefiat, întreabă:

— Cum? Sinteți bărbat?
— Dacă nu aveți nimic împotriva, sînt bărbat! zise colegul meu cu un glas somnoros.
— Bine, dar aveți un nume de femeie, — spuse controlorul, uitîndu-se încă o dată la Maria Arsene, ca și cum s-ar fi temut că în patul de sus doarme o silfidă travestită în bărbat.

După ce a ieșit controlorul din cușetă, ne-am pornit amîndoi pe un ris homeric. Ce țî-e și cu pseudonimele scriitorilor!

CU MARIA ÎN VAGON-LITS

Trebuia, prin anul 1947, cînd lucram împreună la ziarul «Frontul plugarilor», să merg pe teren cu Maria Arsene. Îi las lui grija de a cumpăra bilete de tren și locuri în vagonul de dormit, iar seara, cu un sfert de oră înaintea plecării trenului, ne întîlnim pe peron. Ne urcăm în tren, ocupăm cușeta,

Șoferul Mermezea Iosif de la sectorul I.M.T.F. Aleșd a efectuat 35 de curse clandestine.

POMPIU DUMITRESCU

— «li duc»...

În fiecare zi îmi pari o alta cu părul alb, roșcat sau platinat, iar sinul parcă modelat cu dalta poți să-l procuri oricînd prefabricat, avem modele sute la «Romarta».

Știu, gene moi, prelungi, ai o duzină, și cozi și coc tu poți să-ți anexezi chiar spleenul indolent de te anină un bar, un film și-n mers te remaiezi...

Sprincenele le porți chiar în poșetă și buzele în tuburi indigene, ciorapii mai rămîn ca o planetă dar să-i găsești ai strașnice antene.

De vin tîrziu cumva la întîlnire tu nu suspini cu ciocîrlii în zori sau cu versete seci dintr-o psaltire ci-l sorbi pe «Sfîntul» la televizor.

N-avem nevoie nici de o dădacă discretă să ne poarte o scrisoare, un telefon, o bandă sau o placă și îți aud iar vocea la culcare.

Famiile dispuse să se certe să ne conturbe tainica iubire dacă vedem că nu vor să ne ierte avem comisia de... împăciuire.

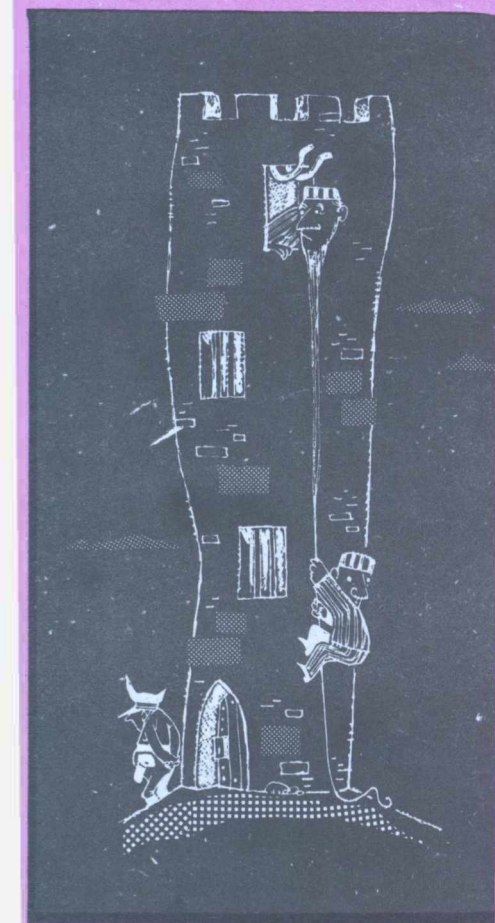
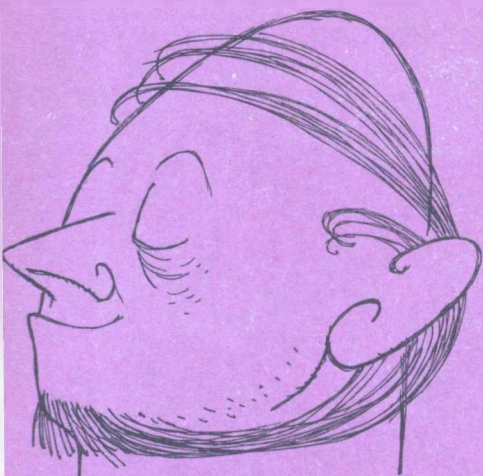
Iar fratele-ți pornit să mă îngroape (eu țin cu «Steaua», dînsul cu «Petrul») mă va iubi vîzînd cît de aproape ai noștri știu cum să rateze... golul!

Iar spadă chiar electrică vreodată la șold nu voi purta ca un brigand căci tu respingi viziunea demodată și mă aștepți să-apar cu un Trabant...

Iar sinuciderea din actul parry nicîcînd pe noi n-o să ne ispitească să bea ei «verde de Paris» la teatru noi preparăm o sticlă de «Fetească».

Un singur lucru uneori m-apasă în evul nou, atîta de perfect, că ajungeam la tine pe terasă mult mai ușor pe funia de mătasă decît în liftul pururea... afeect!

Pledoarie pentru barbă • Pledoarie pentru barbă •

AL. VIANU

ULCIORUL NU MERGE DE MULTE ORI... LA GURĂ

N-am fi dorit ca tocmai acum, în plină vară, cu zile frumoase și cer senin, să aducem deasupra persoanei inginerului Rafael Roșoga nori negri care să dezlănțuie averse, grindină și furtuni din direcție nehotărâtă sau dintr-o Direcție Generală a Ministerului Chimiei. Dar n-am avut încotro. Și iată de ce:

De curînd ne-am aflat în deplasare la Întreprinderea de Exploatare Rutiere, Utilaj, Construcții, Montaj și Transport, secția Craiova. Am încercat în prealabil să telefonăm susamintitului inginer, șeful secției, dar unul din telefoanele întreprinderii care se găsea instalat la... dumnealui acasă suna mereu ocupat. Ne-am închipuit că sint convorbiri în interes de serviciu cu Baia Mare, cu Oradea Mare, cu Satu Mare, dar, ulterior, am aflat că erau convorbiri cu mama mare, cu tata mare, cu socru mare... Grăiește un înțelept proverb că «Vorbă multă, sărăcia omului», dar mai există și un revers care, fără să fie proverb, are totuși înțelepciunea lui: vorbă multă, bogăția PTTR-ului. Astfel, numai pe ultimul trimestru, din totalul de 2 000 lei, cît a plătit întreprinderea, mai mult de jumătate reprezentau convorbirile familiale ale vorbărețului inginer. Asta ar veni cam așa: el telefonează bunicii, să zicem, să-i trimită cîteva kilograme de brînză frămîntată, iar brînză, pe linie telefonică, o plătim noi!

E drept că numărul mare de convorbiri particulare s-au datorat unor cauze obiective: în acea perioadă, domnia sa se afla în preajma unui cutremurător eveniment, de care nu scapă nici șef, nici subaltern: însurătoarea! Să fie cu noroc! i-au urat salariații... Să fie cu noroc, a consimțit el în chip de ginere, dar să fie și cu polietilenă, a adăugat tot el, în chip de inginer expert. Se vor mira, pesemne, cele cîteva milioane de foști, prezenți și viitori gineri: ce nevoie e de polietilenă la cununie?... Că dacă e mireasă, dacă e mincare și musafiri, nunta poate să pornească!... «Foarte bine, a cugetat capul politehnic al lui Roșoga, să pornească! Dar dacă se pornește și o ploaie (că doar ne găseam în octombrie)? Unde vor dansa și se vor ospăta invitații? În casă? Prea înghesuit. Într-un cort». Și a comandat domnia sa, tot în contul întreprinderii (ca să n-o jighească) 120 kilograme polietilenă, deși normal era s-o comande în contul zestrei. Ori s-o plătească nea socrul

din comuna Brădești, unde s-a dezlănțuit nunta, că doar n-a luat un terchea-berchea! Își dăduse fiica după un ditamai șef de secție, cum nu a existat al doilea. Asta e de fapt norocul nostru, că nu s-a pomenit decît unul!

A fost o nuntă ca-n basme. Ca și-n basmul cu Ileana Cosînzeana și Făt Frumos, fiul iepei. A existat și Cosînzeana, a existat și Rafael Făt-Frumos, numai iapa nu a existat. Fusesse reprofilită în mașini ale întreprinderii. Firesc! Cu o sărmană iapă nu se putea căra un post de amplificator, pietriș și nisip pentru amenajarea unui ring de dans, nu se puteau aduce nuntașii și nici cele două muzici două tur-retur de la Tg. Jiu.

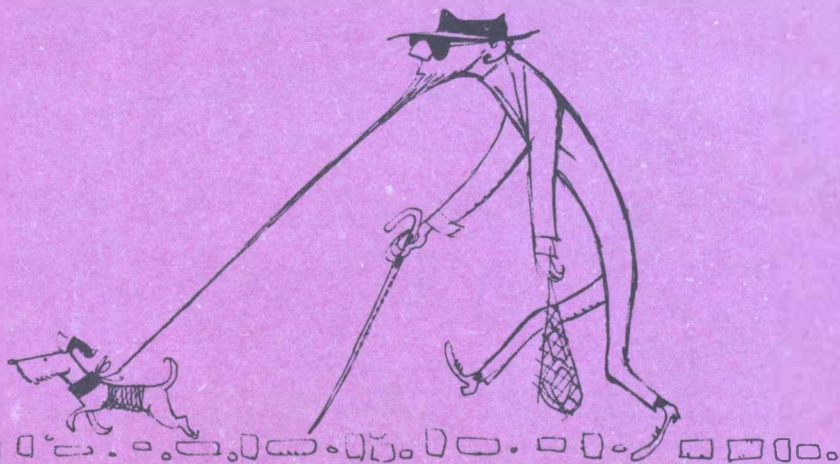
Și încă l-am fi scuzat pe proaspătul ginerică pentru toate aceste deșertăciuni lumești, dacă, vai, căsătoria izbucnită în octombrie n-ar fi avut finis trist în ianuarie. În ianuarie ringul de dans de la Brădești s-a mutat la tribunal! De la căsătorie la divorț nu s-au scurs decît trei luni. Rapid. În ritm de twist. Și iar au sosit salariații și mijloacele de transport ale întreprinderii să încarce rămășițele pămîntești ale bunurilor convenite ex-soțului, după împărțire, sau mai exact după despărțire.

O să ne reproșeze, 'probabil, tovarășul Roșoga că ne strecurăm satira în chestiunile sale personale. Eroare! De ce nu ne-am amestecat, de pildă, în anterioarele sale două căsătorii? Limpede. Fiindcă la primele două nunți nu s-a jucat hora pe fondurile întreprinderii. De altfel, descurcăreț cum îl știm, nu ne-a surprins că a izbutit să scoată apă și din piatră seacă. Apa cu pește cu tot. Una sută kilograme pește extra! Să-ți lingi degetele! Pe care ulterior și le-a mușcat. De ce? Fiindcă acest pește reprezenta contravaloarea în natură a unor reparații efectuate în atelierele întreprinderii unor beneficiari din ordinul pofticiosului inginer. Alte reparații au fost plătite în vînături rubinii, care au intrat prin virament în camera personală. Încă trei-patru asemenea reparații și și-ar fi putut injgheba pe lingă întreprindere un birt economic bine asortat, cu firma: «La Roșoga cel cu cap, reparații contra crap!».

Și nu numai reparații. A expediat dumnealui diferiților beneficiari și diverse piese auto

(urmare în pag. 14)

Pledoarie pentru barbă •

EUGEN TARU

De fapt e nr. 8, dar din lipsă de materie primă, am rămas cu ferestrele deschise.

Claxonul

NUMĂR SCRIS LA PLUS 40 DE GRADE CELSIUS (DE ALTFEL O SĂ VĂ DAȚI SINGURI SEAMA). SE POATE CITI ȘI PE SĂRITE, DAR ATENȚIE CÎND SĂRIȚI SĂ NU VĂ IASĂ ÎN FAȚĂ O MASINĂ. ACEST CLAXON NU COSTĂ NIMIC, ÎNTRUCÎT E O PAGINĂ DE NEPLĂTIT. RÎDEȚI CÎTE PUȚIN LA FIECARE GLUMĂ, CA SĂ VĂ RĂMÎNĂ RÎS PENTRU TOATĂ PAGINA

REDACTOR ȘEF:
(plecat în iulie pe litoral)

REDACTOR ȘEF ADJUNCT:
(plecat în august pe litoral)

REDACTOR: I. AVIAN
(i s-a aprobat să-și petreacă și el concediul pe litoral, dar în decembrie, ca să nu facă insolție).

Panseurile lui Farafațucu

Anul are patru trimestre pentru ca să se poată împărți primele de patru ori pe an.

Așchia nu sare departe de pom, mai ales dacă întilnește în cale un pachet de «Mărășești».

Două linii paralele sînt liniile care nu se întilnesc niciodată.
Ar fi bune ca vecine de apartament.

Curcubeul iese totdeauna după ploaie.
Pesemne că n-are fiș-fiș...

Din tunel ori ieși pîlmuș, ori ieși logodit...

Pentru unii concediul de odihnă e necesar ca să se dezmoștească după somnul de la birou.

TIMPUL PROBABIL

Pe litoral: Nu se prevede furtună, că nu are rost să vă ascundeți prin boschete.

Pentru următoarele trei zile se prevede timp frumos dacă veți telefona din vreme acasă să vă convingeți că soția stă liniștită acolo.

La munte: Ce mi-e Sinaia, ce mi-e Mamaia... Totul e ca verigheta să nu vă strîngă...

DIN COOPERAȚIE

Cooperativa de croitorie «Elegant» anunță stimatea sa clientelă că scurtează artistic pînă sub genunchi orice model de rochie. Pentru scurtatul deasupra genunchilor se cere consimțămîntul scris al soțului și al responsabilului de stradă.

Tarif: scurtatul pînă sub genunchi 20 lei centimetrul. Scurtatul deasupra genunchilor 30 lei centimetrul întrucît la luarea măsurii se socotește și sporul de pericolitate...

Cooperativa de încălziminte «Lux» execută artistic picioarele unor clienței sale. Încălziminte noastră intră în garanție șase luni: cinci luni pînă se livrează și o lună pe calapod. Pantofii se execută cu năbucul nostru și cu ciubucul vostru.

Spălătoria chimică «Alba» curăță ireproșabil petele și mai ales nasturii de pe orice haină.

Petele de cerneală albastră ies printr-un sistem mecanic de acoperire cu tuș negru.

CULTURALE

În revista «Pagini literare» poetul ultra contemporan Vintilă Paratrășnet a publicat un ciclu de poezii super moderniste, intitulat «Eu absconsul».

Revista Rebus s-a declarat învinsă la puncte.

COMERȚ

Fabrica de înghețată «Polar» vinde în zilele de caniculă un nou sortiment preambalat: înghețată termală.

Dacă nu curge, pică...
Se poate folosi și ca gargară de ficic.

Pentru a putea fi consumate chiflele pe care le servește, restaurantul «Viușoara» angajează un cadru coresponsuzător pe post de Sfarmă-Piatră.

Se plătesc ore suplimentare pentru mușchi și antricoate.

Concursul nostru

În numărul de față organizăm un mare concurs pe tema: «Cel mai reușit banc pe care nu l-ați citit în «Urzica».

Iată și lista premiilor:
Premiul I: O pereche de ciorapi de damă «Adesgo», foarte rezistenți.
Premiul II: O excursie în lună.
Premiul III: O rachetă personală cu patru trepte.

P.S. Anunțăm cu regret că sus-amintitul concurs nu mai are loc, întrucît ni s-a comunicat că fabrica «Adesgo» nu ne poate pune la dispoziție premiul respectiv.

Proverbe și vorbe celebre

«După mine potopul.
Și așa s-a născut igrasia.
«Nu lăsa pe astăzi ce poți face mâine»...

«Și așa s-au născut audiențele.
«Ai pupinică răbdare»
Și în felul acesta s-a născut Spațiul Locativ.

«Ce-i în mîină nu-i mîncînd»
Și s-a născut ciubucul.
«Pe femeie să n-o atingi nici cu o floare»

«Și așa s-a născut ursonul...
«Veni, vidi, vici».
Iată cum s-a născut documentarea, de două zile, pe teren...

«Călătorului îi șade bine cu drumul».
Și așa a apărut pe lume transferul...

«Toate drumurile duc la Roma»
Și așa s-a născut O.S.T.A.
«Lumină, mai multă lumină»
Și așa s-a născut contorul.
«Vorba dulce, mult aduce».
Și așa s-au născut maternitățile.

MODA ZILEI

Pentru ca din vîrstă cea mai fragedă copiii să se dezobișnuască de amenințările cu bau-bau, fabricile de încălziminte au luat inteligentă măsură să producă exclusiv pantofi cu virfuri ascuțite.

Astfel, de îndată ce vor cumpăra asemenea pantofi, părinții nu vor mai amenința copiii cu bau-bau, ci cu: «Ți încălzi pantofii ăstia!».

AUTOMOBILISTICE

Serviciul Circulației anunță pe conducătorii auto că virajul la dreapta se face numai pe culoarea verde a semaforului. Pe roșu, virajul la dreapta se face numai contra chitanță.

Automobilisti de mare viteză! Vizitați frumoasele ripe și prăpăstii de pe Valea Prahovei. N-aveți nevoie de ghid. O luați de-a dreptul pe scurtătură. Ajungeți la Timișul de Jos sau chiar mai jos. Apoi la Timișul de Sus, sau chiar mult mai sus.

...În fundul prăpăstiilor există un depozit bine asortat cu tot felul de piese auto.

Noaptea trecută, un stilp de telegraf a intrat cu toată viteza într-un Fiat 1300, transformîndu-l în două a 600. Diferența de o sută nu s-a mai găsit.

Accidentul a avut loc la Afumați...
S-au dresat acte de dare în judecata de apoi.

Aflindu-se la volanul unui Wartburg Lux, tinăra și simpatica Minodora Cirligaș a trecut din neatenție peste verigheta numelui Ignat Motarcă. În stare de inconștiență, victima s-a urcat în mașină și a plecat nu știu unde pentru reanimare...

În urma cercetărilor efectuate s-a constatat că în acest accident au suferit două chenzine.

ÎNȘTIINȚARE

Întreprinderea «Ascensorul» anunță că pe lingă secția «Reparații» funcționează și o secție de alpinism sportiv.

În această secție au drept să se înscrie toți cetățenii care prezintă adevărită din care să reiasă că respectivele lifuri nu funcționează sub directa noastră supraveghere.

După o vechime de șase luni, membrii acestei asociații intră în reparații capitale.

POȘTA REDACȚIEI

Ion Postolache. Dacă în urma unei discuții vecinul dumneavoastră de apartament v-a spart capul, vă sfătuim să nu vă adresați cu această spărtură I.A.L.-ului. Riscați să vă plouă înăuntru doi, trei ani.

O mamă năucă. Fiica mea, ne scrieți dumneavoastră, a fost două săptămîni pe litoral și s-a întors acasă logodită!

Mamă, mamă...
Antoaneta Șipcă. Vă aflați în următoarea dilemă: sînteți în divorț, aveți un copil și nu știți cum să procedați: băiatul să rămînă la dumneavoastră, sau să-l dați soțului?

Dacă ați putea ca băiatul să rămînă soțului... iar pensia alimentară să vă rămînă dumneavoastră, ar fi o treabă!

MICA PUBLICITATE

VÎNZĂRI - CUMPĂRĂRI

(3 lei cuvîntul de onoare)

OFER două camere periferie fără baie, contra apartament central trei camere, baie, calorifer. Nu dau filodormă. Ofer 35 000 lei cheltuieli de mutare.

VÎND Renault perfectă stare, tamponat artistic. Intrarea și prin față și prin spate. La ziar sub «mașina pe copcă proprietarul pe copci».

VÎNZĂTOR Alimentară, vind cîntar perfectă stare întrucît n-am nevoie de dușmani în magazin.

CUMPĂR scaun solid deoarece al meu s-a desfăcut. La ziar sub «Ex-director».

CĂȘĂTORII

(5 lei cuvîntul plus ce mai pică)

TÎNĂRĂ cu încălzire centrală, acces dependențe, bloc nou, brună, la cerere blondă, vîrstă 35 ani, la nevoie 28, caut soț coresponsuzător, poate să fie și cu lemne. La ziar sub «Miorită Lăe».

TÎNĂR divorțat, practică îndelungată, caut divorțată coresponsuzătoare, nostimă înfățișarea atrăgătoare, indiferent dacă e înfățișarea întia sau a doua.

Strada Ilarion, apartamentul 16. Sunați de două ori, că la o dată răspunde dumneai, fiindcă și ea a dat la ziar.

DIVORȚATĂ dezamăgită caut cunoștință masculină care să mă înțeleagă, spre a întemeia un cămin fericit compus din 3 camere cu vedere la stradă.

Posed o fetiță din prima căsătorie, două fetițe din a doua căsătorie și trei băieți din nici o căsătorie.

DIVERSE

(Două vorbe la 3 lei)

Colectivul de muncă al întreprinderii de ofeț «Avîntul» urează contabilului-șef, cu prilejul onomastice sale, mulți ani fericite și vezi nea Fănică ce faci cu primele alea.

PIERDUT voce. O declar nulă și fără valoare. La ziar sub «Cîntăreț la restaurantul DORULEȚ».

Cu prilejul căsătoriei sale, familiile înrudite urează lui Gigel Arnăutu mulți ani dacă-i mai folosesc la ceva.

Nemîngînații moștenitori ai regretatului nostru unchi Napoleon Partenie, mulțumim pe această cale doctorului Temistocle Calistrat, care ne-a dat tot concursul său. Îl rugăm să ne comunice adresa, întrucît avem și o matusă care are nevoie de tratament.

AM LĂSAT ȘI EU UN CORIGENT

Ar trebui s-o luăm cam din iunie și chiar mai dinainte.

A venit pe trimestrul doi într-o clasă a noua un elev cu media 4 pe «primul» Prins cu temele nefăcute, după prima examinare atentă, elevul s-a ridicat prin propriile lui merite și cunoștințe la nota 2. Cum fenomenul s-a repetat, s-a repetat și nota. Și atunci cei din jur au început să-mi pledeze și să-mi explice. Personajele sînt date în ordinea intrării în scenă. Parantezele îmi aparțin:

MAMA:

— Nu trebuia să-l aduc la școala asta! (În sinea mea eram de acord). Puiu al meu nu poate să-nvețe matematici! (aici treptat am simțit că se revoltă): Dar ce, fără matematici nu se poate? Au fost atîția oameni de seamă care nu au știut matematici! Ce? Fratele lui Puiu, studentul, parcă știe? Ce parcă Iuliu Cezar cunoștea derivata? Einstein și el în școală mergea greu la matematici! Băiatul se căznește! Știu că nu știe, dar nu poate! Dumnea-voastră puteți: treceți-l! Îl retrag, îl dau la o meserie, numai nouă clase să aibă! Cum puteți fi atît de crud, tovarășe profesor? Se cu-

noaște că n-ați fost mamă! Nici taică-său n-a fost grozav la matematici! Și uite-l că-i director!

Am promis că-l mai ascult, l-am examinat într-adevăr și i-am cerut definiția paralelogramului. Mi-a răspuns:

- Paralelogramul este patrulaterul care are laturile opuse!
- ...cum?... (l-am ajutat eu)
- Două cite două!
- Băieți, nu rideți că vi se poate întimpla și vouă!
- Și nu i-am pus notă.

UN COLEG DE CANCELARIE

— Colega, am auzit că nu vrei să-l treci pe... (și rostește numele întreg al lui Puiu). E o greșeală. Mi-ai spus că, deși în clasa a noua, nu știe să împartă 314 la 29. Tu ești vinovat! (Am tresărit). Tu ești vinovat că nu trebuie să ajungi la astfel de întrebări! Am stat de vorbă și cu tatăl lui, directorul. Ne cunoaștem. O întrebare trebuie să fie suficient de grea ca un elev, dacă n-o cunoaște, să nu se facă de ris și suficient de străvezie ca să poată răspunde! Macarenko scrie că... (L-am întrerupt spunându-i

că elevul nu știe să scadă 36 din 100. Mi-a răspuns:) Vrei să spui că e prost? Știu! Altfel nici n-aș interveni! Pentru copiii buni nu e nevoie să vorbești! Și de altfel ce e dacă e prost? Nu trebuie și proștii să trăiască? (I-am atras atenția că problema vitală a acestei categorii e independența de corigența la matematici și el a continuat:) Criteriile dumitale sînt severe și nedrepte: treci pe cei deștepți, deci pe anormali și trîntești pe cei normali. Da colega, inteligența este o anomalie, calitatea complementară e mai răspîdită. Negruzzi observă că proștii sînt mulți. Dacă «toți» ar fi deștepți, noțiunea n-ar mai avea sferă a parte, deci n-ar mai avea obiect. Inteligența e relativă, prostia cantitativă. Despre cîți oameni din cei pe care îi cunoști poți afirma că sînt deștepți? Ei vezi? Nu trebuie să fie inteligent elevul ca să treacă, deștept trebuie să fie profesorul! Macarenko spunea... (și teoria a urmat).

UNCHIUL MEU:

— Măi nepoate, trece-l pe Puiu. Tatăl lui e un om cumsecade și necăjit din pricina băiatului. Și are o funcție de prea mare răspundere ca să-și facă probleme și cu Puiu. Tatăl tău și cu bunicul lui Puiu, tatăl lui ta'su, erau buni prieteni

din vremea studentiei. Îmi aduc amînte cînd la terasa Oteteleșanu mă luase frate-miu, adică taică-tu, cu el și sorbeam dintr-un caputiner, că tocmai trecea bunicul lui Puiu cu logodnica lui, actuala bunică, în roz și cu umbreluță!... Iar a venit moda cu umbreluțe la dame! Trece-l pe Puiu, măi flăcăule!

INSPECTORUL (UNUL DINTRE EI) DE LA SECȚIA DE ÎNVĂȚĂMÎNT (care m-a convocat la el)

— Ce fel de elev este Cutărescu Puiu? I-ai dat doi?? Meditații la școală ai făcut cu el? (Am spus că da)... cu părinții ai vorbit? Cum ai căutat dumneata să preîntîmpini rămînera în urmă la învățatură? De cite ori i-ai controlat caietul? Dar maculatorul? Dar cu deputatul de la el de acolo ai vorbit?... Ei vezi, tovarășe profesor, încă n-ai făcut tot pentru acest copil, nu ai căutat cauzele «adînci», psiho-pedagogice! Și tatăl lui s-ar putea sesiza. (Și brusc, în final, cu ton schimbat:) Vezi dragă ce poți face pentru el și trece-l că... e mai bine...!

BUNICA LUI: (O bătrînică bălană care a sunat la ușa mea)

— Ce faci maică la copilul lui Jenică?... Vai cum semeni cu tatăl dumitale, numai că ești mai înalt! Trece-l maică! Liceul numai să și-l termine și mai departe om vedea! Să mă știu și eu liniștită acum la sfîrșit! Că ce am și eu pe lumea asta? Pensia lui Iorgu, o pisică și bucuria nepoților ăstora. Și dacă tu-l trîntești, maică, ce mă fac eu la 88 de ani?... etc...

Puiu a rămas totuși corigent. L-am lăsat. Și acum am muștrări de conștiință. Mi-e milă! Mi-e milă de mine. Vă dați seama că insistențele de mai sus se vor înmulți în jurul datei examenului. Pe cine vor mai pune să vorbească cu mine? Cîți se vor mai supăra pe mine dacă Puiu n-o să știe cit fac 100 minus 36 și pentru că n-o să-i servesc? Și ce va spune tatăl lui? Grea e matematica asta!

MOȘ OTICĂ

I. DOGAR - MARINESCU

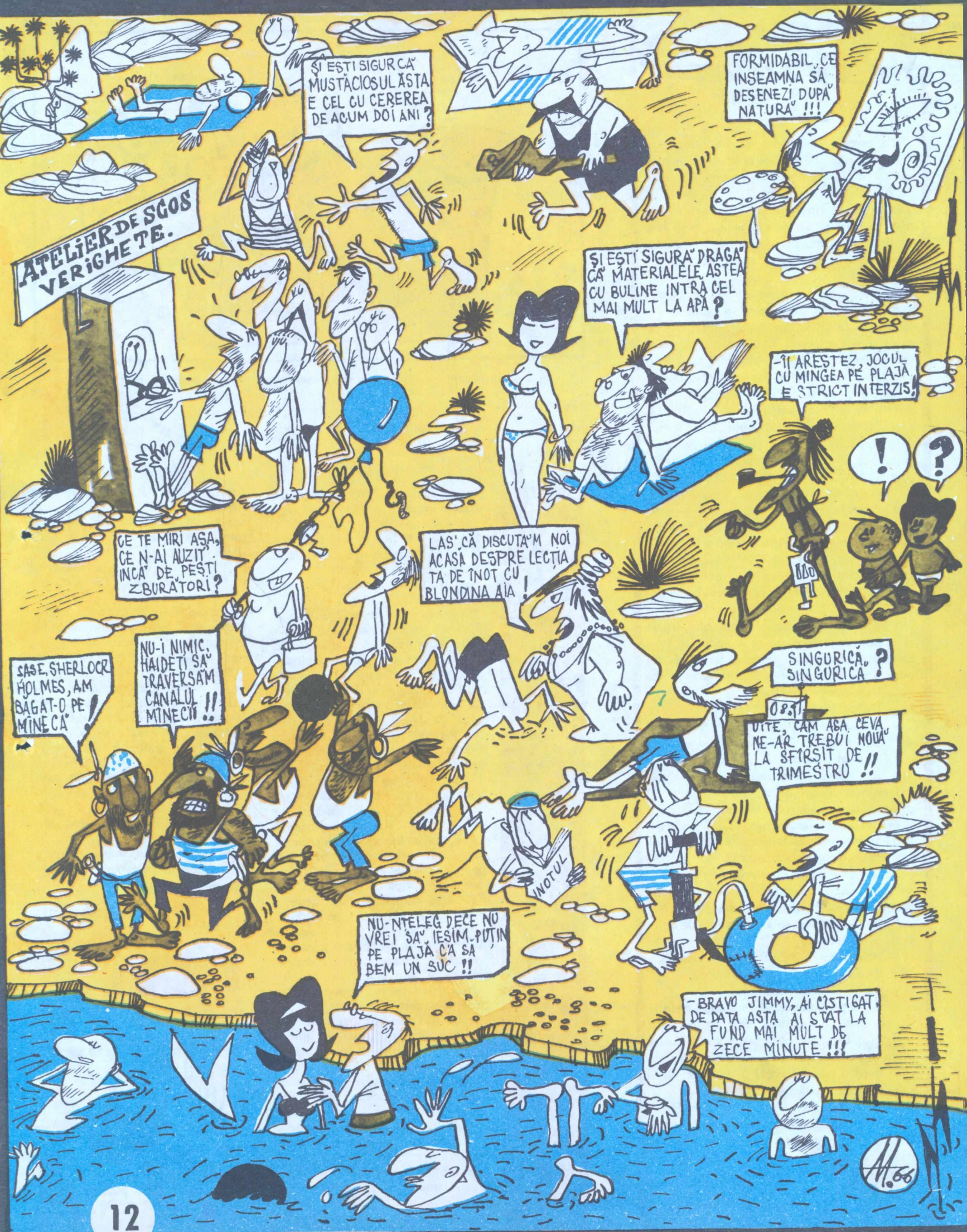
Uneori, din cauza birocratismului, diverse rezultate ale cercetărilor științifice se pun cu întîrziere în practică.

FĂRĂ CUVINTE

RICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII, UN ROMAN ÎN ILUSTRĂȚII

de ADRIAN ANDRONIC

Țigări de foi

La început, clientului nu i-a venit să-și creadă ochilor. Ba chiar a avut unele îndoieli cu privire la echilibrul lui nervos. «De când cu procesele criminalilor de război, am început să am coșmare ziua în amiaza mare», și-a spus el și s-a ciupit pentru a-și veni în fire. L-a durut de i-au dat lacrimile, dar vedenia nu s-a intimidat și a continuat să-l sfideze.

Teatrul acestei întâmplări era o banală tutungerie din Graditz, orașel în landul Baden-Württemberg (R.F. Germană). Clientul intrase să-și cumpere... De fapt ce voia să-și cumpere? Nu mai știa nici el, într-atît îl zăpăciseră cele văzute. Iar cele văzute erau niște țigări de foi. Țigări de foi ca toate țigările de foi, nici mai lungi, nici mai scurte, nici mai groase, nici mai subțiri decît trabucele obișnuite din care pufăie amatorii de tutun sec, nediluat de sifonul foitei.

Și ca orice țigară de foi, acestea aveau și ele cite un inel de hirtie, care le încingea trupurile brune. Iar pe inel, o figură. Mai bine zis o mutră. A lui Adolf. Care Adolf? A lui Adolf Hitler. A lui Hitler? Da, a lui Adolf Hitler, fostul fűhrer al Germaniei cu zvas-tică. Și pentru ca să nu mai încapă nici o indoială, pe bagheta de hirtie erau și inițialele lui: A.H.

Clientul a luat șovăind o țigară între degete și a constatat că ea nu se evaporă ca prin minune, lăsîndu-l cu mîna goală. Deci nu avea nimic de reproșat echilibrului său nervos. S-a adresat tutungului:

— De cînd aveți țigările astea?

— De ieri, a răspuns plictisit negustorul de fum. Sînteți al douăzeci și optulea...

— Cum al douăzeci și optulea?

— Al douăzeci și optulea om care se miră.

Dar clientul nr. 28 nu s-a mulțumit cu mirarea. Bazîndu-se pe o lege adoptată după război, el s-a adresat parchetului din Stuttgart, dînd în judecată pe fabricantul de țigări de foi pentru propagandă nazistă.

Procesul s-a judecat de curînd. Fabricantul, pe care-l cheamă Heinrich Gross, s-a arătat foarte mirat de acuzația ce i se aducea.

— Nu i-am putut suferi niciodată pe hitlerişti, a declarat el.

— Atunci de ce ați dat aceste nume țigărilor dv.? l-a întrebat magistratul.

— Ca să se vîndă mai bine!

— Credeți că mai există încă atîția naziști?

Fabricantul a scuturat energic din cap:

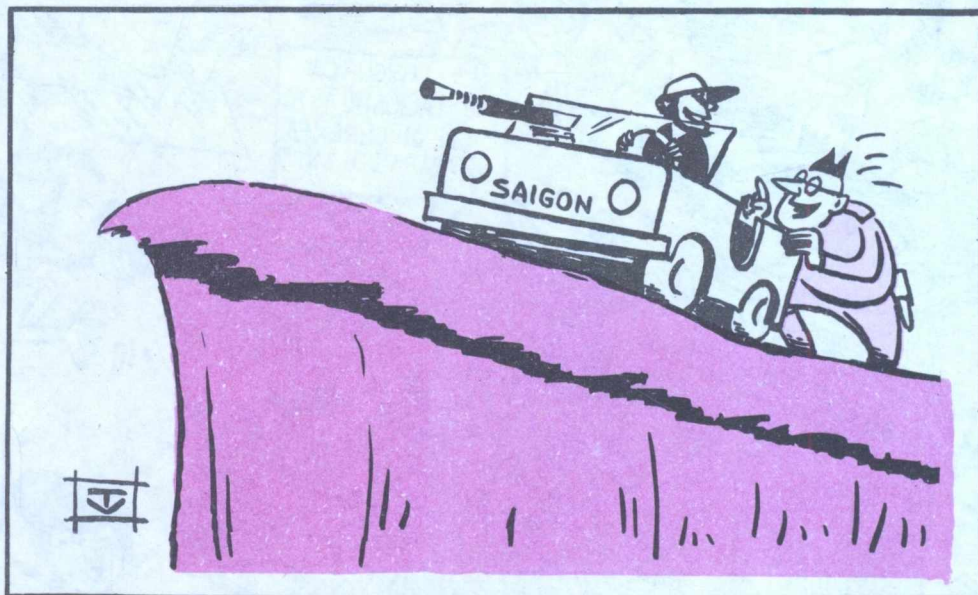
— Nu! Dar sînt convins că vor fi foarte mulți amatori să fumeze țigara pînă la capăt...

Și după o pauză savantă, a adăugat:

— Fără să scoată inelul de hirtie.

Sentița încă nu s-a pronunțat. Dar Heinrich Gross speră că va scăpa basma curată. E doar fabricant și nu vede nici un motiv pentru care Hitler i-ar face vreun rău, fie și post-mortem.

N. AURELIU

Pentagonul: — Nu te teme, my dear, te voi sprijini pînă la capăt!...

Mic roman polițist

San Francisco. Miezul nopții. O stradă pustie. Pe ușa unei case iese un om. Face cîțiva pași. O împușcătură. Încă una și încă una. Omul se prăbușește într-un lac de sînge. Trec cîteva minute. Mașinile poliției vin în trombă. Începe ancheta.

Victima se numește Dow Wilson. Nu este un milionar atacat pentru a fi jefuit: dimpotrivă, e secretarul filialei locale a sindicatului muncitorilor din construcții. Nu a fost ucis din gelozie: singura femeie care-l iubea și pe care o iubea este soția lui. Nu e o crimă comisă de un partener de chef: Wilson nu bea, nu lua parte la petreceri, nu era cartofor.

Misterul pare de nepătruns. În cele din urmă, poliția oferă o explicație: Wilson a fost asasinat din greșeală, fiind luat drept altcineva. Bine, răspund tovarășii celui omorît, dar cine este acest altcineva și, mai ales, cine e acel cineva care l-a ucis? Poliția dă din umeri.

Atunci muncitorii constructori îl roagă pe reporterul William Roudebaugh, de la ziarul «San Francisco Chronicle», să întreprindă o anchetă personală. Roudebaugh a fost prieten cu Wilson și îi cunoaște bine viața, activitatea și... dușmanii. Căci, deși n-a fost milionar, deși n-a trecut prin aventuri amoroase, deși nu bea whisky și nu juca poker, Wilson avea dușmani. El nu numai că îndrăznie să organizeze anul trecut o grevă la care participaseră zece mii de muncitori, dar — culmea! — o duse la bun sfîrșit, obligîndu-i pe patroni să cedeze.

Roudebaugh își pune o întrebare firească: pe cine l-a deranjat cel mai mult această grevă? Răspunsul e: pe James Call, proprietarul unei mari firme de construcții. Dar în noaptea crimei, Call, un individ de obicei posac și ursuz, a simțit o

bruscă nevoie de societate zgomo-toasă și a invitat opt amici la el acasă. Adică opt martori care pot jura că gazda lor nu s-a clintit de lingă ei.

Roudebaugh nu se descurajează. Colindînd tavernele din port, el află de la un bețivan că un vechi pușcăriaș, Fritz Rock, i s-a lăudat într-o zi: «L-am dat gata pe sindicalistul ăla cu gură mare!» Reporterul urmează acest fir și descoperă într-adevăr că Rock l-a «dat gata» pe Wilson. Strîns cu ușa, criminalul mărturisește că nu a săvîrșit această nobilă faptă din propria lui inițiativă, ci contra a 5 000 de dolari, plătiți de un anume Sam Granger. Care este soțul lui Fanny Granger, care este sora lui James Call, care este proprietarul firmei de construcții, care...

Misterul a fost deci elucidat. Vorba lui Roudebaugh: «Astăzi, un muncitor din San Francisco, care face o grevă, este pasibil de pedeapsa cu moartea.»

V. GĂLĂȚEANU

T66.

DOINA

ȘI ACORDEONUL

Personaje: un tenor, o primadonă, o intrigantă și un rezoner.

Tenor: Cetățeanul Chircă Vasile din Constanța, str. Căpitan aviator Romeo Popescu nr. 23 bis.

Primadonă: Fabrica de instrumente muzicale «Doina» din București.

Intrigantă: «Urzica».

Rezoner: Comitetul de stat pentru cultură și artă.

ACTUL I. (Acțiunea începe în luna februarie 1965). Tenorul: Ah, ce vesel sînt! Am cumpărat azi, pentru fiul meu, un excelent

ționarea pieselor solicitate. Expediați-ne, prin mandat poștal, costul, în sumă de 7 lei și 49 de bani.

ACTUL IV. (31 martie 1966). Tenorul: Ah, ce fericit sînt! Am expediat banii și aștept piesele.

ACTUL V. (15 aprilie). Tenorul: Nu mai înțeleg nimic! (cuplet comic). Am primit banii înapoi. (la 23 aprilie) A, dar nu m-am lăsat. (Forte). Am expediat azi banii, din nou! Ei, drăcie! Iar primii banii înapoi. A, dar nu mă voi lăsa! (Fortissimo). Îi voi mai trimite încă o dată!

ACTUL VI. (28 aprilie) Primadonă, către tenor. Risoluto: Nu executăm piese de schimb. Nu putem confecționa piesele solicitate de dv.

«Urzica» (aparte): Asta, după un an și o lună de la răspunsul cum că... poate confecționa piesele! Nostimă primadonă! (Cortina).

ANTRACT. (În cursul acestui antract intră în acțiune «Urzica», mijlocind sesizări pe lângă Rezoner). Spectacolul reîncepe:

ACTUL VII. (iunie 1966) Rezonerul, către «Urzica» (Largo appassionato): Fabrica de instrumente muzicale «Doina», vinovată — prin serviciul ei comercial — de toate aceste peripeții de comedie muzicală, urmează să fie sancționată. (Maiestoso): Piesele solicitate — două mășcuțe și patru zăvoare — au fost expediate azi cetățeanului Chircă Vasile din Constanța. (Pam-pam!).

ACTUL VIII. «Urzica» (monolog triumfal, în fața cortinei): Va să zică au fost la mijloc și niște «zăvoare», deci au fost în cauză și niște... încuiați! Dar «mășcuțele» de pe chipurile lor șicanatoare și birocratice, în sfîrșit au căzut!

(Și cade, mulțumită, și...)

CORTINA

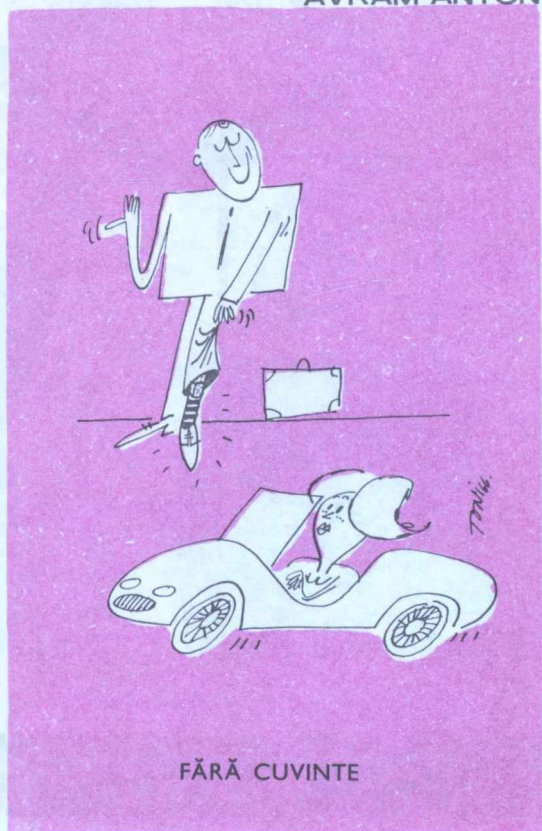

acordeon de 80 de bași, marca «Serenada II».

ACTUL II. (în mai 1965). Tenorul: Ah, ce trist sînt! Piesele de material plastic ale acordeonului sînt slabe și defecte. După nici trei luni, două «mășcuțe» și patru «zăvoare» au și căzut și s-au spart. (Arie dramatică): Te implor, iubită primadonă, confecționează-mi aceste piese! (Cortina).

ANTRACT. (Un antract care durează... 11 luni, pînă să se audă glăsciorul fabricii-primadone «Doina»).

ACTUL III. (11 martie 1966). Primadonă, către tenor. Recitativ: Vi s-a aprobat confec-

FĂRĂ CUVINTE

CUM SE FAC AFACERI

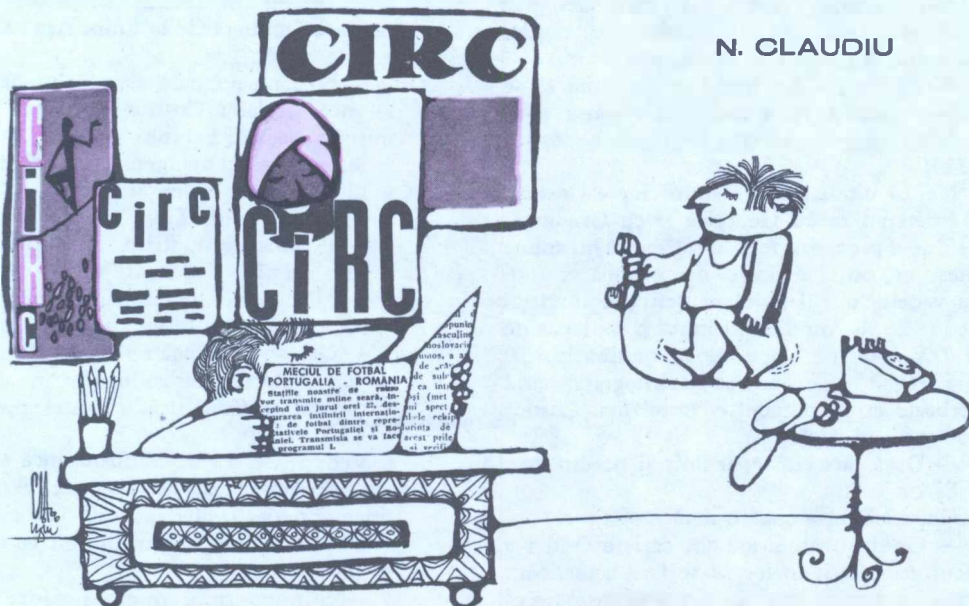
G.A.S. Lăzarea, din cadrul Trus-tului GOSTAT, regiunea Mureș Autonomă Maghiară, a descoperit mijlocul de a raporta realizări fără să le obțină.

Astfel pentru a avea înregistrate la capitolul «incasări» sume care să-i ridice veniturile, s-a înțeles cu U.R.C.C. Gheorghieni și a întocmit o factură precum că i-a livrat 176 tone de cartofi de vară. Cartofii n-au ieșit din G.A.S., banii n-au intrat, dar din scripte reieșea tocmai contrariul. Și a fost marea bucurie. Care la nimeni să nu mai fie deoa-rece, conform înțelegerii, URCC-ul Gheorghieni a refacturat cele 176 tone de cartofi, adică le-a vîndut, cică, G.A.S.-ului. Iar n-au ieșit cartofi, dar bani... au ieșit ceva. Adică s-a ars G.A.S.-ul deoarece conform legilor, U.R.C.C.-ul a trebuit să adauge la facturare «adaosul comercial», cu alte cuvinte a obținut de la G.A.S. un câștig de 12 000 lei.

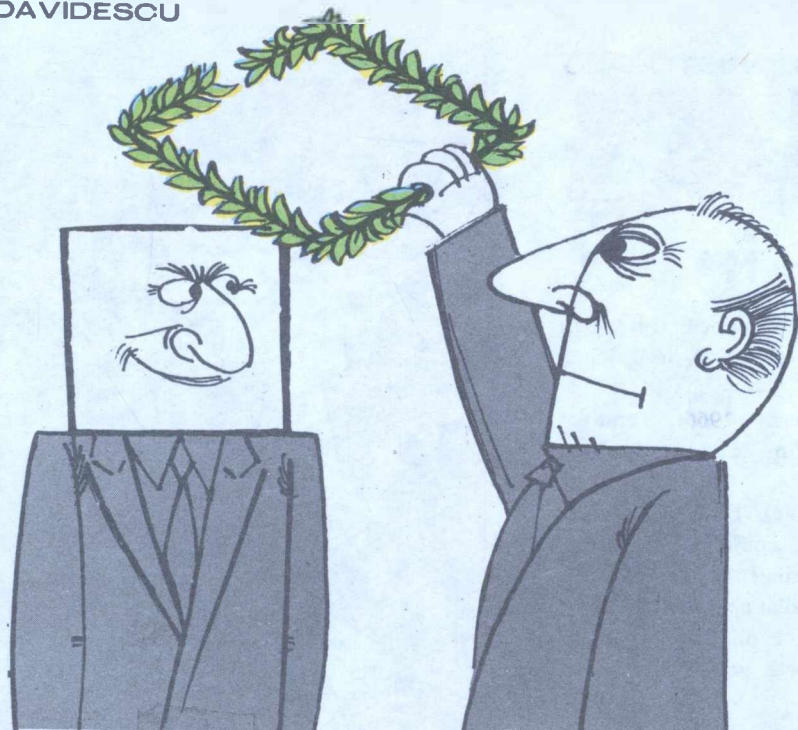
La ce soi de realizări o să treacă G.A.S.-ul acești 12 000 lei aruncați pe fereastră nu știm.

În concluzie, să nu vinzi castraveți la grădinari și cartofi la U.R.C.C.

S.R.

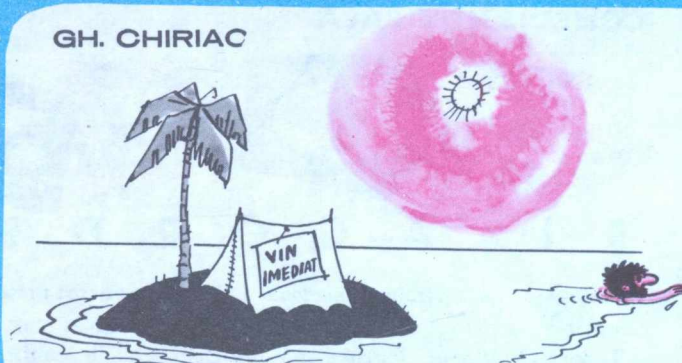

N. CLAUDIU

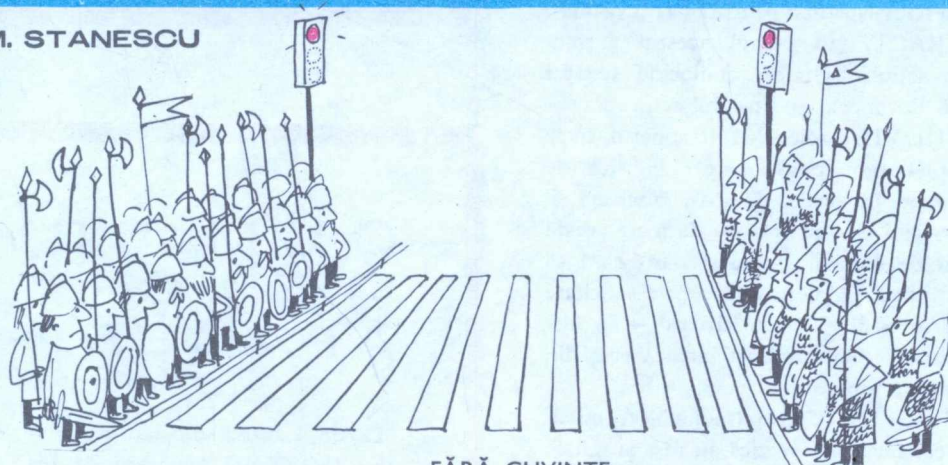
FĂRĂ CUVINTE

GH. CHIRIAC

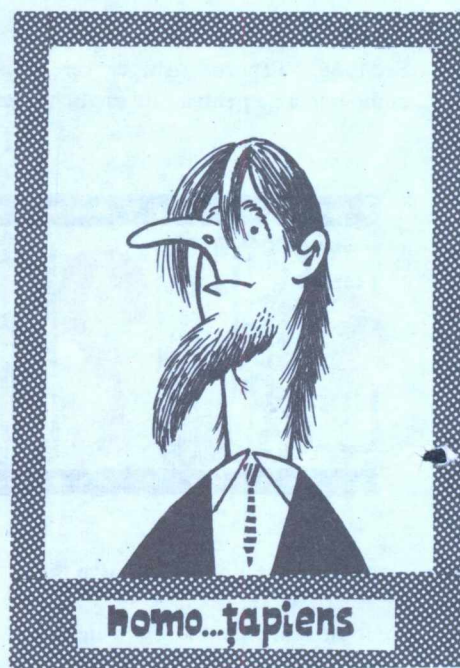
FĂRĂ CUVINTE

M. STANESCU

FĂRĂ CUVINTE

AL. CLENCIU

homo...șapiens

O nouă specie?

GRIGORICĂ, GEORGICĂ

Grigorică și Georgică sînt prieteni buni. Amîndoi băieți de viață. Mai ales Grigorică, cînd se apucă să spună anecdote, te tăvăleşti pe jos de ris. Cînd vrea să audă bancuri bune, Georgică face cinste. Atunci, Grigorică își dă drumul și rizi, să te ții de burtă, nu alta. Mai ales, pe aia cu soacra și factorul poștal, o spune grozav. Plus aia cu ăla care a mîncat ciuperci în noaptea nunții, cu ăla care a sărutat magnetofonul de revelion, aia cu bețivul care în loc să nimerască în getax, a nimerit sub getax, și multe altele, care de care mai sărate, mai piperate și mai grozave.

— Cu ăsta nu te plictisești niciodată — mi-a declarat o dată sincer Georgică. E într-adevăr un băiat de viață.

În capul lui Georgică, oamenii se împart în două mari categorii: băieții de viață și încuiații.

— Ionescu, de exemplu, e un încuiat — mi-a spus el o dată.

— De ce-i un încuiat? — întreb.

— Pentru că nu-i un băiat de viață.

— Și de ce nu-i un băiat de viață?

— Cum să fie băiat de viață, un încuiat ca el?

În mintea lui Georgică, Ionescu e prototipul încuiatului. Mai întii, știe anecdote puține. Al doilea, și alea pe care le știe sînt răsuflete încă din anul 1241, cînd au năvălit

tătarii. Al treilea, «nu face cinste». Și să-i faci cinste lui, e pagubă curată. Este în stare să-ți povestească trei ore și jumătate despre o inovație a lui, care se numește convertisor hidropneumatic, cuvinte pe care Georgică și Grigorică nu le-au găsit în nici un dicționar, mai ales că nici nu le-au căutat.

— Eu nu pot înțelege cum pot unii să se împrietenească cu un încuiat — mi-a spus o dată Georgică. Să vezi ce mai ride Costică de el!

Na, că uitasem să vă spun cine e Costică. E prieten bun cu Georgică și cu Grigorică. Este și el grozav în felul lui. Costică nu spune anecdote, nu face cinste, dar îi imită pe toți. Să vedeți cum îl imită pe șefu', te tăvăleşti pe jos de ris, nu alta! Îl imită și pe Ispas de la Inventar, pe Gina de la cantină și, cel mai reușit pe Anișoara dactilografa, cînd vorbește cu logodnicul ei la telefon. Costică i-a spus lui Georgică:

— Dacă faci cinste, îl imit și pe director. Și l-a imitat.

Georgică mi-a spus o dată:

— Costică ăsta și-a ratat cariera cînd s-a făcut economist în loc să se facă actor. Sînt sigur că l-ar fi lăsat în urmă și pe Mircea Crișan. Cu imitațiile lui, ajungea departe.

— Și așa poate să ajungă departe, ca economist! — am vorbit eu, ca un profan ce sînt.

— Cum să ajungă, cu șefii ăștia ai noștri care-i fac numai zile fripte din cauza lucrărilor întirziate.

Nu știu dacă v-am spus că Costică, cel care imită pe toți atît de bine, nu prea îi imită pe cei care fac lucrările la timp. Așa că nu prea e bine văzut.

— Nici nu-mi pasă că nu sînt bine văzut — mi-a declarat Costică pe șleau. Eu unul îmi iau mașină. E bine?

Și, pentru convingere, mi l-a imitat pe unul care stă la volan și face un fel de viraj la stînga-mprejur. Zic:

— E bine. Nu știam că ai adunat așa repede banii.

— Nici nu i-am adunat — zice.

— Atunci, cum îți iei mașină?

— Găsesc niște băieți de viață să mă împrumute. O parte i-am adunat. Au adunat și Georgică, și Grigorică, mă-nțelegi, o să le restituie în rațe.

Vedeți deci că se confirmă încă o dată că un adevărat băiat de viață se descurcă în orice situație, chiar cînd este vorba de bani!

După un timp, m-am întîlnit cu Georgică și mi-a spus:

— Știi, eu unul m-am hotărît: îmi iau mașină.

— Dacă ai bani, sigur că poți să-ți iei — i-am răspuns eu.

VULCANUL MINUNE

S-a constatat, în urma unor recente cercetări că un achizitor de materiale nu poate îndeplini această funcție dacă nu este în același timp și moașă! Exemplul cel mai edificator îl oferă Erdely Eva din Cluj, strada Moșilor nr. 44, care a fost angajată ca achizitor de materiale de către uzina «Vulcan» din București. Patru ani, în care timp a încasat salariu în valoare de lei 30 000, achiziția noastră de materiale era elevă la școala sanitară din Cluj, pe care a absolvit-o cu succes fiind angajată la clinica ginecologică din localitate.

Dar, fată harnică, își făcea timp să încaseze și salariul de la «Vulcan» căci moașa noastră «vulcanică» n-a renunțat la titlul de achizitor de materiale. Unele mici sarcini pe care «Vulcan» le avea la Cluj au fost rezolvate de soțul Evei (nu Adam) deoarece Eva rezolva alte sarcini la clinica unde era moașă. De-altfel ea n-a știut niciodată ce unități sau întreprinderi din Cluj au relații cu «Vulcan». Iar dumneaei avea relații cu «Vulcan» în sensul că-i lua banii.

În timp ce alți vulcani cînd erup revarsă numai lavă, «Vulcanul» nostru a erupt, patru ani neîntrerupt, un șuvoi de 30 000 de leișori.

Dar s-a stins.

Cum de a stat aprins atita vreme rămîne de văzut.

S.R.

ÎNTREBĂRI CONCRETE

ÎNTREBARE: De ce-l felicită părinții pe Ionel?

RĂSPUNS: Pentru că a găsit «Carpați cu filteru»

ȘI COSTICĂ

— N-am bani — mi-a spus el — dar am atîția prieteni, băieți de viață! O să mă împrumute Costică, o să mă împrumute Grigorică. Pe urmă, le dau eu înapoi în rate.

N-am zis nimic, dar cînd l-am întilnit pe Grigorică, nu l-am lăsat să vorbească. L-am întrebat eu mai întii:

— Ei, nu-ți ici mașină?

— Ba da. De unde știi?

— Mi-am dat seama că nu se poate să nu găsești niște băieți de viață care să te împrumute.

— Aha — zice — va să zică și dumneata ești de părere că Costică și Georgică ar putea să mă ajute. Bine. O să le cer.

Pe urmă nu știu ce a mai fost și nici n-am aflat care de la care s-a împrumutat cu bani mai întii. Cert este că alaltăieri în fața întreprinderii staționa un obiect nerodat, cu patru roți, volan și tăblița care, după noile reguli de circulație înseamnă «conduce de mai puțin de un an». Eram convins că, de fapt, proprietarul conducea de exact o zi.

— Este al lui Costică? — l-am întrebat eu discret pe portar.

— Nu.

— Al lui Georgică?

— Nici.

— Al lui Grigorică?

— Nici pomeneală.

— Atunci, al cui e?

— Al lui Ionescu.

Ca să vedeți, incuiatul de Ionescu, cu ino-vațiile lui incuiate, și-a luat mașină fără să mai caute vreun băiat de viață care să-l împrumute.

Cred că Costică, Georgică, Grigorică fierb ca un cazan.

Da' de unde! I-am văzut la prînz pe toți trei, coborînd veseli scările, împreună cu Ionescu.

— Cum? — i-am întrebat eu la ureche — Voi, prieteni cu incuiatul?

— Lasă-l — mi-a spus Costică. E un băiat de viață.

— Păi, știe anecdote?

— Nu trebuie. Știm noi.

— Știe să imite?

— Știm noi.

— Face cînste?

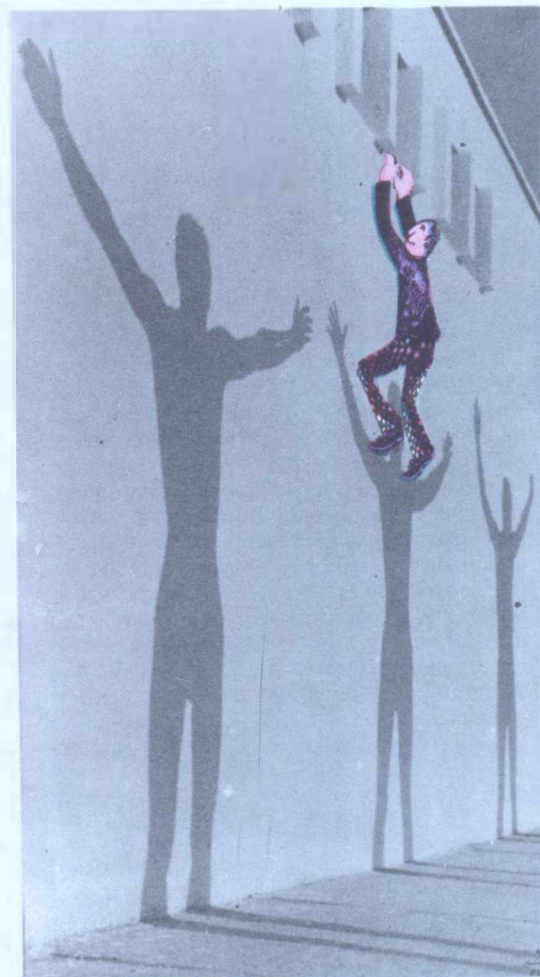
— Facem noi. Nu vezi că are mașină? Poate ne plimbă cu el, ce înțelegi dumneata?

Și ca să mă convingă că nu înțeleg nimic, șmecherul de Costică mi-a imitat la repezeală cum va ține Ionescu volanul în mină.

După mai puțin de două minute, Ionescu îl ținea de adevărat.

Fără să imite.

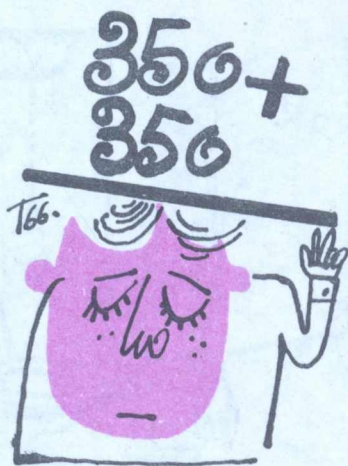
DORIN DIMITRIU

FĂRĂ CUVINTE

VICTOR PIȚIGOI

Examene școlare

COMISIA EXAMINATOARE: Să pof-tească la tablă «elevul» Chirciu Nicolae, direc-torul școlii din satul Grădișteanca (comuna Gălățeni, raionul Videle).

ELEVUL: Prezent!

COMISIA: Spuneți-ne dumneavoastră cât fac 2×350 ?

ELEVUL: Ca să rezolvăm această pro-blemă, raționăm astfel: Zicem: dacă învăță-torul Boată Victor de la școala unde sînt director a sustras din cărbunii școlii, aflați în gară, două căruțe, și în fiecare căruță încap cam 350 de kilograme de cărbuni, înseamnă că 2×350 fac 700.

COMISIA: Ați răspuns bine. Acum să ne mai spuneți: dacă acești cărbuni au fost duși de învățător la el acasă cu consimță-

mintul dumneavoastră...

ELEVUL: Au fost duși cu... căruțele.

COMISIA: Exact. Cu căruțele și cu... consimțămîntul dv. Prin urmare, această ope-rație aritmetică, în care s-a înmulțit 2 cu 350, ce fel de operație a fost?

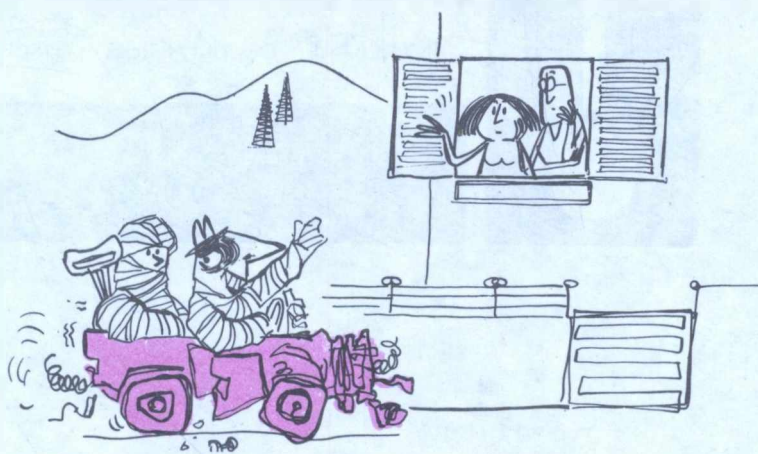
ELEVUL: A fost o operație de... împărțire a cărbunilor școlii.

COMISIA: Ați răspuns perfect. Și de ce — pentru aceste operații de înmulțire și de împărțire — urmează să fiți, dv. și învăță-torul, sancționați?

ELEVUL: Fiindcă aceste operații de înmul-țire și de împărțire au fost, din partea noastră, o... scădere.

COMISIA: Ați răspuns excelent. Treceți la loc. La locul dv., deocamdată, de director.

C.B.D.

— Zimbește, să vadă că ne-am distrat.

ST. MUNTEANU

Ulciorul nu
merge de
multe ori...
la gură

(urmare din pag. 6)

fără întocmirea formelor legale! Și ne-a mai ajuns cite ceva la urechi. Că datorită lipsei de disciplină pe care a tolerat-o și a lipsei de ținută morală pe care a arborat-o, încă înainte de a-și inaugura birtul, în întreprindere și începuseră să se ciocnească pahare cu bău-turi alcoolice. În toiul acestor chefulțe-fulger, protejații lui Rafael cel Bun ridicau paharul și cinsteau: «trăiască șefulețul și concetă-țeanul nostru care ne-a angajat nelegal! De trei ori ura!» «Gura!»... «Just!» «Gura! Că se aude...» Apoi ridicau iar ulcioarele pline și urau, în surdină: «Să închinăm pentru șefule-țul care ne-a repartizat locuințe, fără să avem dreptul... Ura, ura, măi flăcăi pentru șef și trei odăi!» «Și încă un păhăruț pentru că nu s-a aflat despre pagubele aduse de șefulețul nostru întreprinderii!» «Un păhăruț? Un bu-toiaș! Că-i vorba în total de 43 000 lei pagube! Ciocniți încă trei balerci pentru pagubă-n ciuperci!»...

S-au mai ciocnit, spre cinstirea șefulețului, încă multe stacane, cînd pentru una... cînd pentru alta... cînd pentru... știe dumnealui mai bine decît noi pentru ce...

Și pentru a nu destrăma atmosfera de voie bună am ridicat tot atunci — și noi — paharul și am strigat din toată inima:

— Tovarășe inginer, paharul s-a umplut! Trebuie golit!... Prea mult vin. E nevoie și de puțin... pleacă...

Tacîmuri distractive

Atenție, bărbați! Anunțăm pe această cale că, pentru dueluri, s-au pus în vânzare linguri și lingurițe produse de fabrica din Ocna Sibiului, care, avînd muchiile tăioase, pot răni foarte eficace pe adversar.

De asemenea, întreprinderea «Inox» din Capitală a pus în vânzare furculițe cromate distractive, (care, de fapt, se prevăzuse să fie serioase). Aceste furculițe pot amuza musafirii deoarece, printr-o simplă apă-sare, se îndoaie, nu-și mai revin și nu se poate mîncă cu ele, deci vă dați seama ce haz pe comeseni.

De calitate asemănătoare sînt și alte produse livrate de fabrica din Ocna Sibiului sau de «Inox». Dar, pesemne, neînțelegînd utilitatea unor asemenea tacîmuri glumețe, forul în drept a oprit vânzarea lor. Numărul tacîmurilor aflate în comerț și oprite de la vânzare este de 236 758 bucăți, în valoare totală de lei 1 055 389 lei!

Amintim aici și aportul neprecu-pețit al C.T.C.-urilor respective, care nu au vrut să se pună în calea acestui milion plin de haz.

În concluzie, nu-i de ris.

S.R.

EPI-
GRA-
ME

Unui șofer

Așa cum regula grăiește
Cînd vede roșu se oprește,
Dar fiind din fire om chefliu
Oprește și la profiriu...

Unui stilp de telefon

Ce bine-ar fi ca tu să stai cuminte
Acolo unde P.T.T. te-a pus;
Cînd vezi cite-un șofer bine dispus
Să-l lași în pace, nu-i ieși-nainte.

Informații 03

Cu 03 am disperat,
Cînd suni, mereu e ocupat
Încît conchizi fără să vrei:
Mai mult e 0 decît 3.

Unui gestionar

Așa vin anii, rînd pe rînd,
Dar se întîmplă totuși cînd
O gestiune-i incurcată,
Să vină și mai mulți deodată.

Unui centru înaintaș

Dacă trage peste bare
Faptu-n sine se explică:
El e jucător prea mare
Pentru-o poartă-așa de mică.

FLORIN IORDĂCHESCU

POSTA REDACȚIEI

GEORGESCU G. AUGUSTIN — SIMERIA, HUNEDOARA

Căutați alte idei. Fiind câștigătorul unui concurs al revistei noastre, de la dv. avem pretenții mai mari, tocmai pentru că vă cunoaștem de... mic.

IACOB G. AUGUSTIN — SIMERIA, HUNEDOARA.

Ne-ați trimis următoarea compoziție:
Unui filozof care neglijează viața practică.

*Îl știe pe Kant din filă-n filă
Adânc e scufundat în idealism
Ce-i dogmă, ce-i idee, ce-i
Stoicism?
Și uită că viața e vacarmă
Și facilă!*

Aveți dreptate. Viața este foarte vacarmă. Din cauza aceasta probabil ideile dv. sînt atît de incurcate și... facile.

ABRUDAN PAUL — SIBIU

Abuzați prea mult de convenția fabulei. Astfel, unui nas, oricît de «abuziv» ar fi — nu i se poate stîlci limba, nu i se poate da la mir și nici nu poate fi pus în lanțuri. Cel mult i se poate tăia... nasul.

TULNICEANU PETRU — CONSTANȚA

Într-o epigramă ne spuneți că o anumită piesă este scrisă cu talent și în altă epigramă că aceeași piesă e scrisă fără... talent. Observație gratuită. Adică, nu se plătește...

CIOTLĂUȘ SANDA — CLUJ

Ne întrebați dacă materialele respinse le puteți trimite altei reviste. Desigur, le puteți trimite. Noi nu ne supărăm... Cel mult cei de acolo...

AVRAM PAVEL — PETROȘANI, HUNEDOARA

Dintre «culmi» doar patru ni s-au părut mai reușite:

Culmea îndrăzelii — să bați un leu ca să-ți dea 50 de bani.

Culmea astronomului — să vadă luna... care vine!

Culmea tragediei — să moară sufleurul.

Culmea lui Stanislas — să fie bătut onorabil.

TRIFU VIRGIL — ORAVIȚA și IONESCU ADRIAN PETRU — IAȘI.

Felicitări pentru transcrierea identică a celor două materiale «Decretul șefului» (Oravița) și «Regulamentul șefului» (Iași). De unde le-ați luat? Ca să nu spunem altfel...

SOLOMON ROMEO — GALAȚI.

«Însemnările unui ciine» sînt prea blinde. Nu mușcă.

PANIȘ ANATOLIE — COMUNA RĂCARI, REGIUNEA BUCUREȘTI.

Pentru scenariul dv. de film «Nunta fotbalistului» nu ați ales bine locul ceremoniei la

revista noastră. Din motive lesne de priceput noi nu putem participa decît în calitate de... naș. E mai bine să nu ne invitați...

IFRIM CONSTANTIN — MOINEȘTI, BACĂU.

Epigramele sînt atît de anemice încît și-au dat duhul. Mă mir de unde l-au scos!

ROLEA D. — GALAȚI.

Ne-ați adresat o dată cu cîteva epigrame slăbuțe:

CĂTRE REDACȚIE

*Vă scriu din nou... la asta nu vă așteptați
Și în ideea mea cam pesimistă
Anticipez raspunsul ce-o să-mi dați:
«Promite încercarea... mai insistă!»*

Greșiți; nu sînteți deloc un pesimist. Toțiși mai încercați, mai insistați, noi ne așteptăm la orice.

PRUNĂ FLORIAN — COMUNA SALCIA, REGIUNEA BUCUREȘTI.

Desenul este sub orice nivel. Faptele concrete sînt însă interesante. Dacă ni le-ați trimite sub formă de sesizări, s-ar rezolva mult mai bine. Și scăpați și de «Poșta Redacției».

FLORESCU ALGA — LOCO

Aveți ceea ce se numește, talent. După cum vedeți «Poșta Redacției» produce și surprize... plăcute. Treceți într-o dimineată pe la redacției.

BUCȘA PAVEL — BUCUREȘTI.

Ceasurile publice la care vă referiți au început să meargă. Din această cauză epigrama dv... stă.

DEOCAMDATĂ, NU!

Iliescu Dan Victor — Loco; Sima G. — Craiova, Durac Al. Ion — Tirgoviște, Constantin Cezar — Loco; Stoica Virgil — Constanța; Leahu Traian — Tg. Frumos — Iași; Cernăleanu Pavel — Oradea; Nicolae Vifor — Craiova; Dragomir Nicolae — Loco, Roiu Ana — Sibiu; Berbecaru Valentin — Loco; Gagea Dorel — Timișoara; Mihai Cristian — Constanța.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.11;

Secția scrisori 14.60.11;

Secretariat de redacție

14.20.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlii”

44.601

L. LIVADARU

STR. SFINTILOR

— Tu, la ce număr o fi stînd?

M. IORDA

— E tînără, n-are decît douăzeci...
— Și doi!...

V. CRĂIȚA MINDRA

FĂRĂ CUVINTE

PLANUL GINGINAL

